

en Gang kunde stemme for Forslaget her ved tredie Behandling, da det skulde gaa til Landstinget. Den ærede Indenrigsminister vil derimod efter alt, hvad jeg har forstaaet af, hvad der hidtil er passeret her i Salen, gøre gældende, at han var en varm Ven af den Reedtz-Thottske Skattereform med Hensyn til de direkte Skatter. Jeg og en Del med mig fik den Gang, han sad her i Salen, det bestemte Indtryk, at det var saa som saa med dette Venskab. Men man behøver jo ikke at lade sig nøje med saadan et almindeligt Indtryk. Den Slutningsudtalelse, hvormed den ærede Minister som Medlem ledsagede de direkte Skatteloves Oversendelse til Landstinget var netop af en saadan Beskaffenhed, at den viste, i hvilken Grad han var en Modstander af Reformen. Den ærede Minister stillede den Gang tre afgjorte og, som det fremgik af hans Ord, ufravigelige Betingelser om Ændringer i de foreliggende Forslag, Betingelser, som han efter sit Kendskab til Forholdene her i Tinget i alt Fald maatte vide, at dette Ting aldrig fuldt ud vilde gaa ind paa, og Forholdet er jo da ogsaa det, at hvis den ærede Minister havde siddet her som Medlem af Tinget den Gang, da de direkte Skattelove vendte tilbage fra Landstinget, maatte den ærede Minister ifølge sine Slutningsudtalelser om denne Sag her i Tinget, hvis han vilde have fastholdt sit Standpunkt, have stemt mod disse Love (*Indenrigsministeren* [Bramsen]: Ikke have stemt for dem!) Vel, saa vilde den ærede Minister ikke have stemt for dem, det bliver i Realiteten det samme, særlig naar det tages i Betragtning, at vi ved Overvejelsen af dette saa hen til, at nu sad det daværende Medlem i Ministeriet, og at vi altsaa næppe kunde vente, at den Skattereform, han vilde arbejde for, gik i samme Retning som den, han for nogle Aar siden ikke vilde stemme for.

Vi saa altsaa af disse Grunde med en vis Uro hen til det ærede Ministerium, idet vi frygtede for, at det ærede Ministerium var en saa afgjort Modstander af Tankerne i den Reedtz-Thottske Skattereform, at det ikke vilde betænke sig paa at søge at forhindre en Skattereform, hvilende delvis paa de samme Tanker, ved selv at fremsætte Forslag til en Skattereform, som gik i modsat Retning, og som man kunde sige sig selv vilde være meget vanskelig, maaske umulig at gennemføre her i Tinget. De ærede Ministre forholdt sig tavse indtil den 3die Juli ved Landmandsforsamlingen i Odense, hvor den ærede Konseilspræsident

holdt en Tale, en Tak for en udbragt Skaal. Efter alt, hvad der var gaaet forud, vilde det, forekommer det mig, have ligget saa overordentlig nær, om den ærede Konseilspræsident, som jo vidste, at hele Landet med Begærlighed ventede at lære Ministeriets Stilling til Skattereformsproblemet at kende, havde benyttet denne Lejlighed, hvor han befandt sig i en Kreds, hvis Medlemmer alle interesserede sig for Skattesagen, til i korte Træk at fremsætte, hvilke de ledende og bærende Principper for Regeringens Skattereform skulde være. Han gjorde intet som helst i den Retning. Det ærede Ministerium vedblev at holde et Slør over sin Skattepolitik. Det vilde ogsaa, forekommer det mig, i Sommerens Løb have ligget meget nær for det ærede Ministerium, naar det virkelig vilde en Skattereform, en gennemførlig Skattereform, da at søge Samarbejde med den nedsatte Skattekommission. Det forekommer mig, at det vilde have været et ganske naturligt Skridt fra den ærede Regerings Side. Det vilde da hurtigt have vist sig, om Anskuelserne vare saaledes, at et Samarbejde kunde antages at ville sætte Frugt, eller om det var bedre, at hver af Parterne blev paa sin Vej. Heller ikke dette gjorde det ærede Ministerium. Tavshed over hele Linien! Saa kom den 2den September. Da holdt den ærede Kultusminister en Tale i Odense. Denne Tale har jo været Genstand for megen Omtale her i Tinget, og jeg kan heller ikke helt undlade at komme ind paa den, men ganske vist skal jeg, da jeg ser, at den ærede Kultusminister ikke er til Stede her i Dag, uagtet Forslaget om Tiendens Afløsning staar paa Dagsordenen, søge at gøre det saa kort som muligt og opsætte den yderligere Drøftelse af denne Tale, for saa vidt den staar i nogen Forbindelse med det her foreliggende Emne, til en Lejlighed naar den ærede Minister er her til Stede. Jeg skal kun sige, at denne Tale viste to Ting. Da jeg saa i Bladene, at den ærede Kultusminister skulde til Odense og holde en Tale, blev jeg meget glad og tænkte: Nu faa vi en fin og smuk Tale. Jeg havde ganske vist ofte tidligere, før den ærede Minister blev Minister, læst Referater gennem Ritzaus Bureau af Taler, som han havde holdt, og jeg havde altid haft den Opfattelse, at det var en underlig Maade, den Mand omtalte sine politiske Modstandere paa. Men jeg tænkte mig i mit Hjertes Uskyldighed, at naar en Mand pludselig blev saa fin udvendig, maatte han ogsaa med det samme